

hele, det var klart for Offentligheden, og var der nogen, man kunde angribe paa Grund af deres Optraeden den Gang, maa det være den daværende Regering, den radikale Regering, som var fuldstændig indforstaaet med Landsdommer Thorups Optraeden. Jeg mener for øvrigt, at den radikale Regering handlede fuldkommen rigtigt, og jeg vilde have handlet paa samme Maade. Det var nødvendigt paa det Tidspunkt at optræde meget kraftigt i den Slags Sager, og jeg synes ikke, man nu kan falde over den Dommer, som fulgte det Princip, som var nødvendigt paa det daværende Tidspunkt, og jeg synes, at den højtærede Justitsminister har været noget vel haard imod Dommeren. Men da jeg ser, at den højtærede Minister vil komme med et Lovforslag, saaledes at vi ikke her skal have en Stat i Staten, saa vil vi jo komme til at diskutere Sagen nærmere ved den Lejlighed, og jeg skal derfor ikke indlade mig videre paa det allerede nu.

Jeg vil dernæst gerne rette nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har været paa Færøerne, og det ærede Medlem har jo der oplevet ganske fabelagtige Ting, men jeg synes rigtignok, at det ærede Medlem, allerede da han rejste derop, maa have været noget højt oppe. Det ærede Medlem siger saaledes, at da han agtede at rejse derop, saa affyrede Hr. Rytter — det er altsaa mig — „nogle frygtelige Salver“ imod ham, fordi han vilde rejse derop. Jeg kaldte det „en Slags Højforræderi“ — ja, jeg „skældte ham Pelsen fuld“, som det ærede Medlem udtrykte sig, fordi han vilde rejse derop. Jeg maa sige, at jeg har eftersøgt det Interview, og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved, at jeg to Gange om Dagen har bedt om dette Interview, fordi jeg gerne vilde se det. Det kom mig nemlig noget overraskende, at jeg skulde have udtalt mig saaledes, idet mit Synspunkt netop er: blot saa mange som muligt vil rejse til Færøerne og stifte Bekendtskab med Forholdene deroppe. Derfor kunde det aldrig falde mig ind at bebrejde det ærede Medlem, at han vilde rejse til Færøerne. Havde det ærede Medlem derimod sagt, at det var noget, jeg havde gjort, efter at han var kommet hjem, efter at jeg havde set, hvorledes han var optraadt paa Færøerne og senere hernede, saa kunde det være nogen Mening i de kraftige Udtryk. Men jeg haaber, at det ærede Medlem vil være saa venlig at finde det Interview frem. Jeg ved nok, at det ærede Medlem mener, at jeg selv skulde finde det, men det er

vanskeligt for mig at finde et Interview, som jeg ikke selv ved noget af.

Naar nu vi ser paa disse fabelagtige Ting, som det ærede Medlem har oplevet deroppe, er der nogle af dem, jeg skal gaa let hen over, for det er vistnok kun, hvad man kan kalde digteriske Overdrivelser, som det ærede Medlem synes at sværme stærkt for. Naar f. Eks. det ærede Medlem Spalte 536, hvor han omtaler Kutterfiskeriet, Islandsfiskeriet, siger, at de sejler ud i aaben Baad, og det er næsten altid i haardt Vejr, i høj Sø og Storm, saa maa Folk, som ikke kender noget til Forholdene, spørge: Hvordan kan man overhovedet leve deroppe og fiske, naar det næsten altid er saaledes. Men det er selvfølgelig heller ikke rigtigt. Det ærede Medlem læste for at gøre et troværdigt Indtryk paa Tinget op, hvad en Skibsdagbog deroppefra fortalte, og jeg fik det Indtryk, at det var en ordret Op-læsning. Jeg blev derfor ikke lidt overrasket, da jeg sammenlignede det med Dagbogen. Søndag den 20. Marts var det ifølge det ærede Medlem haard Snestorm; Ordet „haard“ staar ikke i Dagbogen. Næste Dag haard Storm — Ordet „haard“ staar der ikke —, den tredie Dag høj Storm med Taage — der staar hverken „høj“ eller „Taage“ —, den fjerde Dag atter Storm — der staar ikke et Ord derom —, den femte Dag løjer Vinden af et Øjeblik, og saa er det Storm igen — det sidste staar der ikke noget om i det Blad, det ærede Medlem har afleveret til mig. Det ærede Medlem begynder oven i Købet her i Rigsdagstidende med, at Søndag den 20. Marts var det saadan og saadan. Jeg ved ikke, om det er for at vise det høje Ting, at ogsaa om Søndagen blæser det i Atlanterhavet, for i det Blad, det ærede Medlem læste, staar der ikke noget om, at det var en Søndag, og det var for Resten tilfældigvis ikke en Søndag.

Jeg skal heller ikke dvæle ved en anden digterisk Overdrivelse, det ærede Medlem kommer med. Naar han taler om Baad-fiskeriet ved Færøerne, siger han — Spalte 541 —, at Fiskerne skal altid i Vandet, før de kommer i Baadene, og saa gaar de vaade rundt i Baadene fra Morgenstunden (*Hans Nielsen*: Ja, det er rigtigt). Jeg hører det ærede Medlem sige, at det er rigtigt. Han maa have faaet sine Oplysninger paa en mærkværdig Maade, for det er meget sjældent, at det finder Sted, Hovedregelen er selvfølgelig, at det ikke er Tilfældet. At det sker undtagelsesvis, er klart, men Hovedregelen er det ikke. Det ærede Medlem siger videre, at naar de saa kommer